Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
T. ĆAPETA
fremsat den 21. marts 2024[1]

Sag C-224/23 P

Penya Barça Lyon: Plus que des supporters (PBL),
Issam Abdelmouine
mod

Europa-Kommissionen

»Appel – statsstøtte – påstået støtte til Paris Saint-Germain FC – forordning (EU) 2015/1589 – artikel 1, litra h) – artikel 24, stk. 2 – begrebet »interesserede parter« – anvendelsesområdet for betydningen af en persons, virksomheds eller sammenslutning af virksomheders »interesse« – krav om en årsagssammenhæng mellem interesserne blandt disse parter og tildelingen af støtten«

I. Indledning

1. Issam Abdelmouine er en stolt fan af FC Barcelona og en »socio« (et medlem) af denne fodboldklub. Sammen med Penya Barça Lyon: Plus que des supporters (herefter »PBL«), en fransk sammenslutning af fodboldfans af FC Barcelona, indgav han en klage til Europa-Kommissionen over påstået ulovlig statsstøtte fra Frankrig i form af manglende håndhævelse af visse finansielle fairplay-regler fra Det Europæiske Fodboldforbund (herefter »UEFA«). Denne manglende håndhævelse havde gjort det muligt for Paris Saint-Germain FC at hente fodboldspilleren Lionel Messi fra FC Barcelona.

2. Kommissionen besvarede denne klage med en skrivelse, hvori den forklarede, at korrespondancen ikke kunne behandles som en »formel klage«[2], da Issam Abdelmouine ikke havde status som en »interesseret part« i henhold til procedureforordningen[3].

3. I dom af 8. februar 2023, PBL og WA mod Kommissionen (T-538/21, ikke trykt i Sml., EU:T:2023:53) (herefter »den appellerede dom«), som var resultatet af det annullationssøgsmål, der var anlagt til prøvelse af denne skrivelse, tiltrådte Retten Kommissionens synspunkt om, at Issam Abdelmouine ikke kunne anerkendes som en »interesseret part« i procedureforordningens forstand.

[1] – Originalsprog: engelsk.

[2] – Jeg bør fra starten fremhæve, at dette er et begreb, som ikke findes i procedureforordningen.

[3] – Jf. artikel 1, litra h), i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9) (herefter »procedureforordningen«).

4. I nærværende appel har Domstolen til opgave at præcisere de krav, der ligger til grund for begrebet »interesseret part« i forbindelse med klageproceduren for statsstøtte.

II. Sagens omstændigheder

A. Klage til Kommissionen og den omtvistede skrivelse

5. De faktiske og retlige omstændigheder, der er relevante for denne appel, kan sammenfattes som følger.

6. Den 8. august 2021 meddelte FC Barcelona, at Lionel Messi ville forlade klubben til fordel for Paris Saint-Germain FC.

7. Samme dag klagede Issam Abdelmouine til Kommissionen over påstået ulovlig statsstøtte til Paris Saint-Germain FC fra Ligue de Football Professionnel (den professionelle franske fodboldliga) og dens administrative tilsynsmyndighed i form af en midlertidig suspension af Fédération Française de Footballs (det franske fodboldforbund) håndhævelse af UEFA's regler for klublicens og finansiel fairplay [4].

8. Ifølge Issam Abdelmouine førte denne beslutning om ikke at håndhæve reglerne til en fordrejning af de regler, der anvendes af de professionelle fodboldorganisationer i Spanien og Frankrig, hvilket påvirkede konkurrencen og gjorde det muligt for Paris Saint-Germain FC at skrive kontrakt med Lionel Messi.

9. Ved skrivelse af 1. september 2021 besvarede Kommissionen Issam Abdelmouines klage (herefter »den omtvistede afgørelse«) [5].

10. Den omtvistede afgørelse har følgende ordlyd:

»I henhold til [procedureforordningens] artikel 24, stk. 2 […] kan formelle klager kun indgives af interesserede parter. Interesserede parter er alle medlemsstater og personer, virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder, hvis interesser måtte være berørt af den tildelte støtte, herunder navnlig støttemodtageren, konkurrerende virksomheder og erhvervsorganisationer […].

De har indgivet klagen på vegne af et medlem (socio) af [FC Barcelona]. Et medlem er hverken en konkurrent til Paris Saint-Germain FC eller en erhvervsorganisation. Selv om definitionen af en »interesseret part« ikke kun er begrænset til støttemodtagerens konkurrenter, kan en persons rent generelle eller indirekte interesser i en foranstaltning ikke klassificere denne person som en interesseret part, da sådanne forhold ikke viser nogen reel indflydelse på dennes situation. Eksempelvis giver en status som aktionær i et selskab, der konkurrerer med en støttemodtager, ikke denne person en selvstændig interesse, der er forskellig fra det pågældende selskabs. Aktionæren kan kun forsvare sine interesser i relation til denne foranstaltning ved at udøve sine rettigheder som medlem af denne virksomhed, og denne virksomhed kan selv have ret til at indgive en klage. Status som en interesseret part er ikke udvidet til at omfatte alle personer, der kan blive berørt af en reduktion i en virksomheds årlige nettooverskud eller -tab. Situationen for

[4] – UEFA's regler for klublicens og finansiel fairplay er tilgængelige på: https://documents.uefa.com/v/u/MFxeqLNKelkYyh5JSafuhg

[5] – Dette dokument er registreret som COMP.C.4/AH/mdr 2021(092342).

medlemmerne (»socios«) af [FC Barcelona], der er organiseret som en almennyttig forening, svarer i denne henseende til situationen for aktionærer i et selskab, idet de kun kan påberåbe sig en indirekte interesse i den pågældende foranstaltning gennem [FC Barcelona].

Da De derfor ikke kan betragtes som en interesseret part, kan Deres indlæg ikke behandles som en formel klage i henhold til [procedureforordningens] artikel 24, stk. 2 […].«

B. Retsforhandlingerne ved Retten og den appellerede dom

11. Ved stævning af 24. september 2021 anlagde PBL og Issam Abdelmouine (herefter samlet »appellanterne«) et søgsmål ved Retten i henhold til artikel 263 TEUF.

12. Parterne nedlagde ved dette søgsmål påstand om annullation af den omtvistede afgørelse og om, at Kommissionen bl.a. skulle pålægges at indlede en undersøgelse mod Frankrig for ulovlig statsstøtte til Paris Saint-Germain FC i forbindelse med landets nationale og europæiske konkurrencer [6].

13. Det eneste anbringende, der blev fremsat i første instans, vedrørte en tilsidesættelse af procedureforordningens artikel 1, litra h). Appellanterne gjorde i den forbindelse også gældende, at Kommissionen fejlagtigt havde ligestillet status som aktionær med »socio« og dermed var nået frem til en forkert fortolkning af begrebet »interesseret part« [7].

14. I den appellerede dom afviste Retten først annullationssøgsmålet, for så vidt som det var anlagt af PBL, da der ikke var noget bevis for, at klagen også var blevet indgivet på vegne af denne part [8].

15. Dernæst behandlede Retten de fire typer af interesser, som Issam Abdelmouine havde påberåbt sig, navnlig i) den direkte økonomiske interesse i relation til FC Barcelonas økonomiske situation, ii) interessen baseret på fodboldens værdier og forsvaret af sport, iii) konsekvensen af den fordrejede konkurrence for den måde, som FC Barcelona er organiseret på, og iv) interessen i at bevare rettighederne for »socios« i tilfælde af en ændring i FC Barcelonas status eller struktur.

16. Retten konkluderede, at ingen af de interesser, som Issam Abdelmouine havde påberåbt sig til støtte for sin status som »interesseret part« i henhold til procedureforordningens artikel 1, litra h), kan føre til annullation af den omtvistede afgørelse [9].

17. Endelig fastslog Retten, at Issam Abdelmouines argument om, at hans status som »socio« ikke kunne sidestilles med en aktionær i et selskab, var uvirksomt. Den forklarede, at den analogi, der blev draget i Kommissionens omtvistede afgørelse, var accessorisk til sidstnævntes erklæring om, at Issam Abdelmouine ikke udgjorde en »interesseret part« [10].

18. På baggrund af ovenstående konklusioner frifandt Retten Kommissionen i appellanternes søgsmål med påstand om annullation og pålagde dem at betale sagens omkostninger.

6 – Den appellerede doms præmis 7.

7 – Den appellerede doms præmis 19.

8 – Den appellerede doms præmis 17 og 18.

9 – Den appellerede doms præmis 28-47.

10 – Den appellerede doms præmis 51-53.

III. Retsforhandlinger ved Domstolen

19. Ved appel iværksat den 11. april 2023 har appellanterne nedlagt påstand om, at den appellerede dom ophæves i sin helhed, og at de i første instans nedlagte påstande i deres endelige version tages til følge.

20. I sit svarskrift, der blev indleveret den 14. juli 2023, har Kommissionen nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

IV. Bedømmelse

21. Ved den omtvistede afgørelse meddelte Kommissionen Issam Abdelmouine, at hans klage ikke kunne behandles som en »formel« klage i henhold til procedureforordningens artikel 24, stk. 2. Ifølge Kommissionen skyldes det, at Issam Abdelmouine ikke var en »interesseret part« som betegnet i forordningens artikel 1, litra h). Det fremgår imidlertid også af den omtvistede afgørelse, at de oplysninger, som Issam Abdelmouine havde fremsendt, ville blive registreret som »generelle markedsoplysninger« [11].

22. Kommissionen forklarede ikke, hvilke konsekvenser afslaget på at behandle Issam Abdelmouines korrespondance som en »formel« klage, men i stedet som »generelle markedsoplysninger«, ville få. Den omtvistede afgørelse indeholder heller ingen erklæring om, hvorvidt Kommissionen mener, at der foreligger (ulovlig) statsstøtte, eller om den agter at indlede den formelle undersøgelsesprocedure.

23. Med deres annullationssøgsmål ønsker appellanterne således i det væsentlige at få prøvet Kommissionens afvisning af at karakterisere Issam Abdelmouine som en »interesseret part«.

24. For mig at se giver dette anledning til to spørgsmål. For det første, hvilke konsekvenser har denne afvisning for Issam Abdelmouine? For det andet, er Issam Abdelmouine med urette blevet nægtet status som en »interesseret part«?

25. Jeg vil behandle disse spørgsmål hver for sig. Med henblik herpå vil jeg først kort redegøre for de proceduremæssige rettigheder, der indrømmes »interesserede parter«, og de proceduremæssige rettigheder, der indrømmes personer, som ikke har en sådan status (A). Jeg vil derefter undersøge betingelserne for at opnå status som en »interesseret part«, som de fremgår af procedureforordningens artikel 1, litra h) (B). Endelig vil jeg undersøge, om Retten begik en fejl ved at nægte Issam Abdelmouine status som en »interesseret part« (C).

A. Proceduremæssige rettigheder for »interesserede parter« og andre personer

26. Kommissionens forpligtelse til at undersøge støtte, som potentielt kan underminere en effektiv og ufordrejet konkurrence mellem virksomheder (og medlemsstater) på det indre marked, følger direkte af traktaterne.

[11] – Dette udtryk er ikke defineret i procedureforordningen. Der er dog henvist hertil i 32. betragtning til denne forordning, hvori der redegøres for konsekvenserne af en klage, som ikke opfylder de betingelser, der er fastsat i klageformularen: Dvs. at disse oplysninger »ikke nødvendigvis [bør] føre til undersøgelser, der iværksættes på eget initiativ«.

27. Når Kommissionen modtager oplysninger om en potentiel overtrædelse af artikel 107 TEUF, bør den derfor i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF undersøge disse oplysninger og afgøre, om der er behov for yderligere handling, herunder indledning af proceduren i artikel 108, stk. 2, TEUF [12].

28. Denne forpligtelse gælder, uanset om det er offeret for en fordrejning af konkurrencen på det indre marked, der gør Kommissionen opmærksom på visse oplysninger, eller en person, der kan anses for at have mere »almindelige« eller »generelle« betænkeligheder med hensyn til tildelingen af en påstået ulovlig støtte.

29. Samtidig giver artikel 108 TEUF Kommissionen enekompetence til at påse, at statsstøttereglerne gennemføres korrekt, og fastsætter, at den udfører denne rolle »sammen med medlemsstaterne«.

30. Det har fået Domstolen til at konkludere, at proceduren for kontrol med statsstøtte principielt kun omfatter Kommissionen og medlemsstaterne: En undersøgelse af tildelingen af støtte indledes over for staten og rettes mod denne og ikke mod støttemodtageren eller andre parter, der er berørt heraf [13].

31. Tredjeparter er således principielt udelukket fra statsstøtteproceduren, især den indledende fase, inden der træffes afgørelse om, hvorvidt en undersøgelse i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF skal indledes.

32. Denne udelukkelse indebærer, at hverken modtageren af en støtteforanstaltning eller nogen anden enhed, der er berørt af den, kan anses for at have en særlig rolle i den indledende fase af proceduren for prøvelse af støtte i henhold til artikel 108, stk. 3, TEU [14].

33. Tredjeparter blev anset for kun at have visse proceduremæssige rettigheder i forbindelse med den formelle undersøgelsesprocedure, der blev indledt på grundlag af artikel 108, stk. 2, TEUF. Da denne fase af proceduren »skal give Kommissionen mulighed for at opnå fuldstændige oplysninger om alle sagens momenter«, er denne institution forpligtet til at give alle »berørte« parter adgang til at fremsætte deres bemærkninger [15].

34. På trods af Kommissionens traktatfæstede forpligtelse til at undersøge eventuelle tilfælde af ulovlig støtte havde de interesserede parter dog ingen proceduremæssige rettigheder i den indledende fase.

[12] – Jf. i denne retning dom af 2.4.1998, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, præmis 62) (herefter »dommen i sagen Kommissionen mod Sytraval og Brink's France«) (hvori det forklares, at selv om Kommissionen ikke er forpligtet til at engagere sig i en udveksling med en klager, »[indebærer] dette ikke, at Kommissionen ikke er forpligtet til i givet fald at behandle en klage i et omfang, der går ud over en undersøgelse af de faktiske og retlige omstændigheder, som klageren har peget på over for den. Kommissionen er således ud fra hensynet til god forvaltningsskik i forbindelse med traktatens grundlæggende regler om statsstøtte forpligtet til at gennemføre en påpasselig og upartisk undersøgelse af klagen, hvilket kan forudsætte, at den undersøger omstændigheder, som klageren ikke udtrykkeligt har henvist til«). Jf. i samme retning også generaladvokat Bots forslag til afgørelse Østrig mod Scheucher-Fleisch m.fl. (C-47/10 P, EU:C:2011:373, punkt 120).

[13] – Jf. i denne retning dommen i sagen Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, præmis 59, og af 24.9.2002, Falck og Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen (C-74/00 P og C-75/00 P, EU:C:2002:524, præmis 81 og 83).

[14] – Jf. f.eks. dom af 24.9.2002, Falck og Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen (C-74/00 P og C-75/00 P, EU:C:2002:524, præmis 83), og af 6.10.2005, Scott mod Kommissionen (C-276/03 P, EU:C:2005:590, præmis 33). Dette til trods for, som generaladvokat Lenz har forklaret i sit forslag til afgørelse Kommissionen mod Sytraval og Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1997:249, punkt 86), at »det ifølge traktaten [ikke] er forbudt Kommissionen at give en berørt part adgang til at udtale sig allerede i forbindelse med den indledende undersøgelse i henhold til artikel 93, stk. 3«.

[15] – Jf. dom af 15.6.1993, Matra mod Kommissionen (C-225/91, EU:C:1993:239, præmis 16). Jf. i samme retning også dom af 20.3.1984, Tyskland mod Kommissionen (84/82, EU:C:1984:117, præmis 11 og 13).

35. Det var først i 1998 efter afsigelse af dommen i sagen Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, at tredjeparter blev indrømmet visse proceduremæssige rettigheder uden for rammerne af den formelle undersøgelsesprocedure [16].

36. Dommen var også anledningen til, at man under lovgivningsproceduren for forordning (EF) nr. 659/1999 [17] (forløberen for procedureforordningen [18]) officielt indrømmede disse parter en specifik ret til at indgive en klage til Kommissionen »for at underrette [denne] om enhver påstået ulovlig støtte« [19].

37. Denne ret til at indgive klage ledsages af visse proceduremæssige rettigheder i medfør af procedureforordningen i den indledende fase af proceduren.

38. I forbindelse med indgivelse af en klage kræver procedureforordningens artikel 24, stk. 2, eksempelvis, at Kommissionen kommunikerer med klageren. Dette krav indebærer, at Kommissionen, hvis den på grundlag af oplysningerne i klagen finder, at der ikke umiddelbart er tilstrækkeligt grundlag til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, er forpligtet til at underrette den interesserede part om denne afgørelse. Når Kommissionen har meddelt sin holdning, skal den give den interesserede part tid til at svare og eventuelt bidrage med yderligere oplysninger. Endelig er Kommissionen forpligtet til at sende den »interesserede part« en kopi af afgørelsen i en sag, der omhandler klagens genstand.

39. Disse rettigheder er blevet styrket yderligere i retspraksis.

40. Navnlig når Kommissionen beslutter ikke at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF, fordi den mener, at den foranstaltning, der ligger til grund for klagen, ikke udgør støtte, der er uforenelig med det indre marked, eller fordi denne støtte anses for at være berettiget, er klageren blevet anerkendt som værende berettiget til at anlægge sag til prøvelse af den afgørelse på grundlag af artikel 263, stk. 4, TEUF. Domstolen har fastslået, at denne mulighed for at anlægge sag er begrundet i de proceduremæssige rettigheder, som en tredjepart ville have haft, hvis den formelle procedure var blevet indledt [20].

16 – Jf. dommen i sagen Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, præmis 45-48.

17 – Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT 1999, L 83, s. 1, herefter »forordning (EF) nr. 659/1999«).

18 – Som det fremgår af forarbejderne til denne forordning, blev denne ret ikke oprindeligt foreslået af Kommissionen (jf. forslag til Rådets forordning (EF) om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (KOM/98/0073 endelig udg.) (EFT 1998, C 116, s. 13)). Det var faktisk Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg, der med henvisning til dommen i sagen Kommissionen mod Sytraval og Brink's France foreslog, at det synes ønskeligt at indrømme visse parter en ret til at indgive en klage. Jf. punkt 4.3.1 i Det Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om »Kommissionens forslag til Rådets forordning (EF) om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93« (EFT 1998, C 284, s. 10).

19 – Jf. artikel 20, stk. 2, i og 33. betragtning til forordning (EF) nr. 659/1999, som bemyndigede alle »interesserede parter [til at] underrette Kommissionen om påstået ulovlig støtte og om påstået misbrug af støtte«.

20 – Jf. bl.a. dom af 17.7.2008, Athinaïki Techniki mod Kommissionen (C-521/06 P, EU:C:2008:422, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis), og af 31.1.2023, Kommissionen mod Braesch m.fl. (C-284/21 P, EU:C:2023:58, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis).

41. Procedureforordningen giver således proceduremæssig mulighed for, at tredjeparter i det mindste til en vis grad kan interagere med Kommissionen inden indledningen af den formelle procedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF [21].

42. Procedureforordningen tillægger imidlertid ikke en tredjepart, der indsender oplysninger til Kommissionen om en påstået statsstøtte, proceduremæssige rettigheder. I stedet skelner procedureforordningen i sagens natur mellem »interesserede parter« og (hvad jeg vil kalde) »andre meddelere«.

43. I henhold til procedureforordningens artikel 12, stk. 1, første afsnit, *kan* Kommissionen på eget initiativ undersøge oplysninger om påstået ulovlig støtte *fra enhver kilde*. Omvendt fastsætter bestemmelsens andet afsnit, at Kommissionen straks *skal* behandle enhver klage, der indgives af »*en interesseret part*« i henhold til procedureforordningens artikel 24, stk. 2 [22].

44. I procedureforordningens artikel 24, stk. 2, forbeholdes klageretten »interesserede parter«.

45. Denne artikel bestemmer navnlig, at »[a]lle interesserede parter kan indgive en klage for at underrette Kommissionen om påstået ulovlig støtte eller om påstået misbrug af støtte. Den interesserede part skal i den forbindelse behørigt udfylde en formular, som er fastsat i en gennemførelsesbestemmelse […], og skal angive obligatoriske oplysninger, der anmodes om deri« [23].

46. Procedureforordningens artikel 24, stk. 2, fastsætter derfor to praktiske krav for indgivelse af en klage til Kommissionen: i) behovet for at kunne klassificeres som en »interesseret part« og ii) behovet for at udfylde en standardformular, samtidig med at der gives visse oplysninger for at bevise, at der umiddelbart er tale om ulovlig støtte eller misbrug af støtte [24].

47. Begrebet »interesseret part« indrømmer således denne type meddelere visse proceduremæssige rettigheder, som »andre meddelere« ikke har.

48. Resultatet er som følger: Ved at nægte Issam Abdelmouine status som en »interesseret part« i procedureforordningens forstand har Kommissionen også frataget parten de proceduremæssige rettigheder, der er fastsat i denne forordning, selv om dette ikke fritager Kommissionen for dens forpligtelse til at undersøge de oplysninger, der er fremlagt om den påståede statsstøtte.

B. Hvad er en »interesseret part«?

49. Definitionen af begrebet »interesseret part« er fastsat i procedureforordningens artikel 1, litra h).

[21] – Tredjeparters proceduremæssige status i statsstøtteproceduren adskiller sig dog stadig fra den mere liberale status, som disse parter har på kartel- og handelsområdet. Jf. til sammenligning artikel 5 i Kommissionens forordning (EF) nr. 773/2004 af 7.4.2004 om Kommissionens gennemførelse af procedurer i henhold til EF-traktatens artikel 81 og 82 (EUT 2004, L 123, s. 18) og artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8.6.2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 21). Jf. for så vidt angår forskellen i forhold til kartelefterforskning i denne retning også M. Niejahr og T. Scharf, »Some Thoughts on the Jurisprudence of European Courts Concerning the Admissibility of Actions against State Aid Decisions«, *EC State aid law – Le droit des aides d'État dans la CE: Liber amicorum Francisco Santaolalla Gadea*, Kluwer, 2008, s. 353 og 354.

[22] – Det er interessant at bemærke, at der i den tilsvarende bestemmelse, artikel 10, stk. 1, i forordning (EF) nr. 659/1999, ikke blev foretaget en sådan sondring. Den fastslog, at hvis »Kommissionen [er] kommet i besiddelse af oplysninger om en påstået ulovlig støtte, undersøger den omgående oplysningerne, uanset kilden til disse oplysninger«. Min fremhævelse.

[23] – Procedureforordningens artikel 24, stk. 2.

[24] – Sidstnævnte element præciseres i procedureforordningens artikel 24, stk. 2, andet afsnit.

50. Denne bestemmelse, som opretholder ordlyden af forordning (EF) nr. 659/1999, kodificerer Domstolens retspraksis vedrørende begrebet »interesserede parter« som omhandlet i artikel 108, stk. 2, TEUF [25].

51. Bestemmelsen fastsætter, at en »interesseret part« er »alle medlemsstater og personer, virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder, hvis interesser måtte være berørt af den tildelte støtte, herunder navnlig støttemodtageren, konkurrerende virksomheder og erhvervsorganisationer«.

52. Domstolen har anerkendt, at denne definition ganske vist omfatter konkurrerende virksomheder til støttemodtageren [26], men at den efter sin ordlyd kan omfatte »en ubestemt helhed af adressater« [27].

53. Det kvalificerende kriterium, der afgrænser denne teoretisk åbne liste over personer, er spørgsmålet om, hvorvidt partens »*interesser* måtte være *berørt* af den tildelte støtte« [28].

54. Da den foreliggende sag vedrører en part, der ikke er virksomhed, der konkurrerer med den virksomhed, som angiveligt har modtaget støtte, er det betydningen af begreberne »*interesse*« og »*berørt*« i procedureforordningens artikel 1, litra h), der er relevant for besvarelsen af spørgsmålet om, hvorvidt Issam Abdelmouine har status som en »interesseret part«.

1. Et spørgsmål om interesse

55. Hvilke interesser kan klassificere en fysisk eller juridisk person som en »interesseret part«? Procedureforordningen indeholder ingen elementer om dette spørgsmål.

56. Retten har i sin praksis indtaget den holdning, at en person, der har en »rent generel eller indirekte interesse« i en given støtteforanstaltning, *ikke* kan opnå status som en »interesseret part« [29]. Denne retspraksis forklarer ikke, hvad der skal forstås ved »rent generelle« interesser. Den synes dog at lade sig inspirere af retspraksis vedrørende individuel interesse i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF [30]. Dette er efter min opfattelse ukorrekt.

57. Begrebet »interesse« er, for så vidt som det er knyttet til en »interesseret parts« status i statsstøtteproceduren, adskilt fra denne parts mulighed for at få prøvet en afgørelse fra Kommissionen, som den erhverver inden for rammerne af den formelle undersøgelsesprocedure,

[25] – Jf. dom af 31.1.2023, Kommissionen mod Braesch m.fl. (C-284/21 P, EU:C:2023:58, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis) [hvori det forklares, at »definitionen af begrebet »interesserede parter«, således som den fremgår af Domstolens praksis, blev kodificeret af EU-lovgiver i [procedureforordningens artikel] 1, litra h)«].

[26] – Jf. i denne retning dom af 14.11.1984, Intermills mod Kommissionen (323/82, EU:C:1984:345, præmis 16), og af 24.5.2011, Kommissionen mod Kronoply og Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341, præmis 63).

[27] – Jf. dom af 31.1.2023, Kommissionen mod Braesch m.fl. (C-284/21 P, EU:C:2023:58, præmis 59 og den deri nævnte retspraksis). Jf. i denne retning også dom af 14.11.1984, Intermills mod Kommissionen (323/82, EU:C:1984:345, præmis 16).

[28] – Procedureforordningens artikel 1, litra h). Min fremhævelse.

[29] – Jf. den appellerede doms præmis 33, dom af 19.12.2019, BPC Lux 2 m.fl. mod Kommissionen (T-812/14 RENV, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:885, præmis 60), og af 7.6.2023, UNSA Énergie mod Kommissionen (T-322/22, ikke trykt i Sml., EU:T:2023:307, præmis 20), og kendelse af 25.6.2003, Pérez Escolar mod Kommissionen (T-41/01, EU:T:2003:175, præmis 36).

[30] – Denne retspraksis er dermed baseret på fortolkningen af en helt anden (retlig) standard. Jf. i denne henseende navnlig dom af 19.12.2019, BPC Lux 2 m.fl. mod Kommissionen (T-812/14 RENV, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:885, præmis 60), med støtte i kendelse af 25.6.2003, Pérez Escolar mod Kommissionen (T-41/01, EU:T:2003:175, præmis 36, som igen er baseret på dom af 16.9.1998, Waterleiding Maatschappij mod Kommissionen, T-188/95, EU:T:1998:217, præmis 37), hvoraf det fremgår, at »sagsøgeren ikke kan være individuelt berørt [på grund af den anfægtede beslutnings normative karakter], fordi [denne beslutning] har alment indhold og alene godkender anvendelsen af afgiftsregler af generel karakter[, da] [e]n sådan beslutning finder anvendelse på objektivt afgrænsede situationer og har retsvirkninger for en gruppe personer, der er bestemt generelt og abstrakt«.

jf. artikel 108, stk. 2, TEUF. For at have søgsmålskompetence til at få prøvet en sådan beslutning skal den »interesserede part« påvise en umiddelbar og individuel interesse – denne egenskab følger ikke direkte af dens behandling som en »interesseret part« i henhold til procedureforordningen [31].

58. Umiddelbar og individuel interesse kan kun antages at være til stede, hvis den interesserede part ønsker at få prøvet en afgørelse om ikke at indlede den formelle procedure (se punkt 40 i dette forslag til afgørelse).

59. I en anden retspraksis har Retten imidlertid ikke betinget status som »interesseret part« af, at der er tale om, at en given interesse er af *personlig* karakter, i modsætning til *generel* karakter [32].

60. Jeg mener, at denne fremgangsmåde stemmer bedre overens med formålet med status som en »interesseret part« i statsstøtteproceduren.

61. Klageproceduren er, som det fremgår af selve procedureforordningen, »en vigtig informationskilde til afsløring af overtrædelser af EU-reglerne om statsstøtte« [33].

62. Det burde i den henseende være uden betydning, hvilken form for subjektiv interesse, der fik en klager til at henvende sig til Kommissionen med angivelse af, at der angiveligt foreligger ulovlig støtte [34].

63. De oplysninger, som Kommissionen modtager fra interesserede parter, giver den mulighed for potentielt at afdække og undersøge, om en støtteforanstaltning skaber skadelige indvirkninger på det indre marked. Selv om en klagers interesser ikke stemmer overens med f.eks. støttemodtagerens interesser, eller der slet ikke er tale om økonomiske interesser, er det afgørende derfor den offentlige interesse, som deles af alle EU-retssubjekter, og som Kommissionen har til opgave at overvåge, nemlig at forbyde *enhver* støtte, der ikke er i overensstemmelse med konkurrencevilkårene på det indre marked.

64. Denne åbne tilgang til omfanget af, hvilke »interesser« der er omfattet af procedureforordningen, afspejles mest klart i Domstolens dom i sagen Ja zum Nürburgring mod Kommissionen [35].

[31] – Jf. i denne retning dom af 31.1.2023, Kommissionen mod Braesch m.fl. (C-284/21 P, EU:C:2023:58, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).

[32] – Jf. dom af 15.9.2021, CAPA m.fl. mod Kommissionen (T-777/19, EU:T:2021:588, præmis 89) (hvoraf det fremgår, at »[det] principielt ikke kan udelukkes, at en støtte konkret påvirker tredjemands interesser på grund af de indvirkninger, som det støttede anlæg har på sine omgivelser og navnlig på de øvrige aktiviteter, der udøves i nærheden«), stadfæstet efter appel ved kendelse af 14.12.2023, CAPA m.fl. mod Kommissionen (C-742/21 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2023:1000, præmis 83).

[33] – 32. betragtning til procedureforordningen.

[34] – Jf. i denne retning dom af 31.1.2023, Kommissionen mod Braesch m.fl. (C-284/21 P, EU:C:2023:58, præmis 60), hvori Domstolen fremhævede, at det, der kræves, er, at »virksomhed[en] i tilstrækkelig grad godtgør, at der er risiko for, at støtten får en konkret indvirkning på dens situation«, uden dog at kræve, at der foretages en vurdering fra Kommissionens eller Rettens side med hensyn til denne interesses tilknytning til den klagende part.

[35] – Dom af 2.9.2021, Ja zum Nürburgring mod Kommissionen (C-647/19 P, EU:C:2021:666) (»dommen i sagen Ja zum Nürburgring mod Kommissionen«). Jf. dog også dom af 9.7.2009, 3F mod Kommissionen (C-319/07 P, EU:C:2009:435, præmis 65 og 104) (vedrørende interesserne for arbejdernes almindelige fagforbund i Danmark, og dens medlemmer for så vidt angår skattemæssige foranstaltninger i forbindelse med beskæftigelse af sømænd fra lande, der ikke er medlem af EU).

65. I denne dom forklarede Domstolen, at interessen hos »en forening, der varetager hele den tyske bilsports interesser i forhold til Nürburgring-racerbanen, [og hvis] hovedformål er at sikre driften af denne bane på økonomiske vilkår, der er baseret på den almene interesse, og som sikrer adgang til denne også for sportsamatører« [36], er tilstrækkelig til at opfylde kriteriet om »interesse«.

66. Der er derfor ingen grund til at antage, at interessen i at opretholde en bestemt organisatorisk og funktionel struktur for sportsorganisationer eller endda den bredere interesse i at sikre fairness i en bestemt sportsgren ikke kan tages i betragtning som en interesse, der er tilstrækkelig til at kvalificere en part som en »interesseret part« i procedureforordningens forstand.

67. Det følger heraf, at spørgsmålet om, hvilke interesser der kan være berørt, er ret enkelt: *Enhver* interesse kan beskyttes ved at indgive en klage over tildelingen af støtte, som kan påvirke konkurrencevilkårene på det indre marked.

68. Eftersom status som en »interesseret part« indrømmer en part visse rettigheder, og i betragtning af, at procedureforordningen ikke havde til hensigt at indrømme sådanne rettigheder til alle, men i stedet søgte at begrænse dem til en bestemt kategori af personer, må kredsen af personer, der kan påberåbe sig denne status, dog nødvendigvis være begrænset.

69. Som jeg vil redegøre for, er det reelle filtreringselement ikke typen af den omhandlede interesse, men snarere kravet om, at denne interesse er berørt. Spørgsmålet er med andre ord, om der kan konstateres en årsagssammenhæng mellem indvirkningerne på den fysiske eller juridiske persons interesse(r) og den omhandlede støtteforanstaltning.

2. Et spørgsmål om at være berørt

70. Procedureforordningens artikel 1, litra h), betinger status som en »interesseret part« af, at denne parts interesser kan være berørt *af* den tildelte støtte.

71. Retspraksis har traditionelt forstået dette krav således, at det kræves, at den pågældende støtteforanstaltning sandsynligvis vil få en »konkret« eller »specifik« indvirkning på situationen for den pågældende fysiske eller juridiske person eller for de personer, som den repræsenterer [37].

72. Efter min opfattelse er disse udtryk blot synonymer for kravet om årsagssammenhæng mellem den omhandlede støtteforanstaltning og de angivelige indvirkninger.

73. Anvendelse af ordet »af« i procedureforordningens artikel 1, litra h), indebærer, at den person, der ønsker at påberåbe sig status som en »interesseret part«, skal godtgøre, at den negative indvirkning på den omhandlede interesse er et *positivt resultat* af den særlige foranstaltning, der anfægtes [38].

[36] – Dommen i sagen Ja zum Nürburgring mod Kommissionen, præmis 66.

[37] – Jf. navnlig dom af 9.7.2009, 3F mod Kommissionen (C-319/07 P, EU:C:2009:435, præmis 33), af 24.5.2011, Kommissionen mod Kronoply og Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341, præmis 65), og af 27.10.2011, Østrig mod Scheucher-Fleisch m.fl. (C-47/10 P, EU:C:2011:698, præmis 132).

[38] – Jf. i denne retning dom af 31.1.2023, Kommissionen mod Braesch m.fl. (C-284/21 P, EU:C:2023:58, præmis 60 og 80 og den deri nævnte retspraksis). Som navnlig det første af disse præmisser bekræfter, er kriteriet om positiv tilskrivning det, der fremgår af den retspraksis, som omgiver den ønskede støttes »specifikke« eller »konkrete« indvirkninger (jf. punkt 71 i dette forslag til afgørelse).

74. I betragtning af brugen af modalverbet »kan« i denne bestemmelses tekst afhænger status som en »interesseret part« endvidere ikke af, om personens interesser faktisk er berørt, men strækker sig også til en *potentiel* indvirkning, der kan opstå som følge af den omhandlede støtteforanstaltning [39].

75. I praksis kan denne form for potentiel tilskrivning imidlertid være vanskelig at fastslå med sikkerhed. Flere foranstaltninger (hvoraf nogle er lovgivningsmæssige) eller indvirkninger (der stammer fra foranstaltninger eller handlinger i tidligere/senere led) kan vise sig at medføre negative konsekvenser for den pågældende enhed.

76. Under disse omstændigheder foreslår jeg, at ovenstående positive tilskrivning suppleres med en *negativ tilskrivningsvurdering*.

77. Dette betyder, at Kommissionen skal vurdere, om den foranstaltning, der klages over, stadig er kilden til de angivelige negative indvirkninger, selv når man udelukker eventuelle indvirkninger, der i virkeligheden stammer fra andre mulige kilder [40].

78. Efter min opfattelse anerkender retspraksis allerede (implicit) denne form for tilgang [41].

79. I dommen i sagen Solar Ileias Bompaina mod Kommissionen fastslog Domstolen f.eks., at en producent af elektricitet fra vedvarende energikilder, som var blevet negativt berørt af en foranstaltning, der havde til formål at reducere afregningspriser for sådanne producenter [42], ikke i tilstrækkelig grad kunne knytte disse virkninger sammen med angivelig støtte til elektricitetsleverandører, som ikke var blevet påvirket af denne reduktion og derfor angiveligt nød godt af en mere gunstig konkurrencesituation [43].

80. På samme måde stod Domstolen i sin nylige kendelse i sagen CAPA m.fl. mod Kommissionen over for hævdelser fra et kooperativ af fiskere om, at (drifts)støtte til havvindmølleparker havde den virkning, at det skadede medlemmernes fiskeriaktiviteter. Domstolen fastslog, idet den fulgte Rettens vurdering, at de angivelige indvirkninger på appellantens fiskeriaktiviteter (hvis der var nogen) [44] ikke kunne tilskrives den omhandlede støtte, men skyldtes de franske myndigheders beslutninger om at regulere skibsfart og fiskeriaktiviteter i nærheden af disse vindmølleparker [45].

[39] – Jf. i denne retning dom af 7.4.2022, Solar Ileias Bompaina mod Kommissionen (C-429/20 P, EU:C:2022:282, præmis 35) (hvori det forklares, at »[s]elv om indvirkningen på denne virksomheds interesser alene kan være potentiel, skal risikoen for en konkret indvirkning på disse interesser kunne påvises i tilstrækkelig grad«). Jf. ligeledes kendelse af 10.5.2023, MKB Multifunds mod Kommissionen (C-665/21 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2023:408, præmis 48), og af 14.12.2023, CAPA m.fl. mod Kommissionen (C-742/21 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2023:1000, præmis 73).

[40] – Denne betragtning berører naturligvis ikke Kommissionens overordnede forpligtelse til at kontrollere de oplysninger, som den modtager fra en »interesseret part«, der indgiver en klage (jf. analogt og i denne retning dom af 22.9.2020, Østrig mod Kommissionen (C-594/18 P, EU:C:2020:742, præmis 85 og den deri nævnte retspraksis), for at udelukke medlemsstaters strategier, som kan have til formål kunstigt at afbryde årsagssammenhængen mellem den omhandlede støtteforanstaltning og dens virkning for visse »interesserede parter« (jf. analogt dom af 27.10.2016, D'Oultremont m.fl., C-290/15, EU:C:2016:816, præmis 48, og af 25.6.2020, A m.fl. (Vindmøller ved Aalter og Nevele), C-24/19, EU:C:2020:503, præmis 70 og den deri nævnte retspraksis) (hvori det forklares, at effektivitetsprincippet kræver, at medlemsstaternes handlinger vurderes for potentielle strategier, der har til formål at opdele foranstaltninger i flere dele for at undgå forpligtelser, der er fastsat i EU-retten).

[41] – Jf. i denne retning dom af 31.1.2023, Kommissionen mod Braesch m.fl. (C-284/21 P, EU:C:2023:58, præmis 81) (hvorefter foranstaltninger, som »ganske vist er indbyrdes forbundet i praksis, men retligt set adskilte«, ikke har relevans for vurderingen af status som »interesserede parter«), og kendelse af 14.12.2023, CAPA m.fl. mod Kommissionen (C-742/21 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2023:1000, præmis 97). Jf. ligeledes analogt dom af 16.5.1991, Extramet Industrie mod Rådet (C-358/89, EU:C:1991:214, præmis 16-19) (hvori det i en analyse af årsagssammenhængen i forbindelse med konstateringen af den skade, som dumpingimporten har forårsaget, kræves, at der ses bort fra denne skade, der kan tilskrives andre faktorer).

[42] – Jf. dom af 7.4.2022, Solar Ileias Bompaina mod Kommissionen (C-429/20 P, EU:C:2022:282, præmis 41).

[43] – Dom af 7.4.2022, Solar Ileias Bompaina mod Kommissionen (C-429/20 P, EU:C:2022:282, præmis 43).

[44] – Jf. kendelse af 14.12.2023, CAPA m.fl. mod Kommissionen (C-742/21 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2023:1000, præmis 40 og 79).

[45] – Jf. kendelse af 14.12.2023, CAPA m.fl. mod Kommissionen (C-742/21 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2023:1000, præmis 79 og 94).

81. Det er i overensstemmelse hermed min opfattelse, at retten til at indgive en klage, som fremgår af procedureforordningens artikel 24, stk. 2, samt de deraf følgende proceduremæssige rettigheder, er underlagt kravet om, at en person, der ønsker at klage, kan godtgøre, at de angivelige (negative) indvirkninger skyldes den omhandlede støtteforanstaltning.

82. Hvis den pågældende fysiske eller juridiske person ikke kan godtgøre dette, kan denne part heller ikke påberåbe sig den procedure og de rettigheder, der er fastsat i og knyttet til status som en »interesseret part« som omhandlet i procedureforordningens artikel 1, litra h).

C. Appellantens status

83. Domstolens kompetence i appelsager er begrænset til den retlige afgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender, som er blevet behandlet i første instans [46].

84. I den foreliggende sag er Issam Abdelmouines klage begrænset til Kommissionens konklusion om, at han ikke udgør en »interesseret part« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i procedureforordningens artikel 24, stk. 2, og derfor ikke kan indgive en klage i henhold til denne forordning vedrørende Frankrigs påståede statsstøtte til Paris Saint-Germain FC [47].

85. Har Kommissionen begået en fejl ved denne vurdering? Det korte svar på dette spørgsmål er »nej«. Jeg mener derfor ikke, at Rettens dom bør ophæves.

86. Jeg mener dog, at den argumentation, der ligger til grund for denne dom, til dels bør erstattes af den gældende retlige standard for at præcisere, at retspraksis er åben for enhver form for interesse, og at den eneste begrænsning er kravet om en årsagssammenhæng mellem indvirkningerne på den fysiske eller juridiske persons interesser og den omhandlede støtteforanstaltning.

87. I den appellerede dom forkastede Retten de fire forhold, på grundlag af hvilke Issam Abdelmouine havde søgt at godtgøre, at hans interesser var berørt af den omhandlede støtteforanstaltning [48].

88. De pågældende forhold skulle være i) den direkte økonomiske interesse i relation til FC Barcelonas økonomiske situation, som kan medføre et økonomisk ansvar for ham og andre »socios« i tilfælde af klubbens konkurs [49], ii) interessen baseret på fodboldens værdier og forsvaret af sport som et fælles gode [50], iii) konsekvensen af en fordrejet konkurrence for så vidt angår organiseringen af FC Barcelona, hans moralske ret som »socio« og skabelsen af retlig og økonomisk usikkerhed for ham og andre »socios«, hvilket afspejles i en begrænsning af foreningsfriheden [51], og iv) interessen i at bevare rettighederne for »socios«, hvilke ville blive truet i tilfælde af en ændring i FC Barcelonas status eller struktur til et aktieselskab [52].

[46] – Jf. bl.a. dom af 4.3.2021, Kommissionen mod Fútbol Club Barcelona (C-362/19 P, EU:C:2021:169, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

[47] – Issam Abdelmouine har ikke gjort gældende, at hans status som klager følger af artikel 108, stk. 3, TEUF.

[48] – Den appellerede doms præmis 28.

[49] – Den appellerede doms præmis 29.

[50] – Den appellerede doms præmis 32.

[51] – Den appellerede doms præmis 35.

[52] – Den appellerede doms præmis 39.

89. Retten forkastede særskilt argumentet om, at Issam Abdelmouines interesser ikke kunne sidestilles med en aktionærs interesser, med den begrundelse, at den relevante del af den anfægtede afgørelse udgjorde en accessorisk begrundelse, der ikke kunne rejse tvivl om hovedkonklusionen om, at han ikke opfyldte betingelserne for at opnå status som en »interesseret part« [53].

90. Selv om Issam Abdelmouine ikke specifikt har henvist til de relevante præmisser i den appellerede dom [54], er det min opfattelse, at han har bestridt Rettens konklusion vedrørende samtlige ovenstående punkter.

91. I modsætning til, hvad Issam Abdelmouine i realiteten har gjort gældende, udelukkede Retten i den appellerede dom imidlertid ikke muligheden for, at han i sin egenskab af »socio« kunne påberåbe sig de interesser, som FC Barcelonas vedtægter indrømmer ham, eller andre interesser, som han subjektivt måtte have [55].

92. Som jeg har anført, kan enhver interesse, personlig eller generel, være omfattet af anvendelsesområdet for begrebet »interesseret part«, hvis disse interesser kan være berørt af tildelingen af støtten. Det omfatter Issam Abdelmouines subjektive interesse som »socio« i FC Barcelonas transferpolitik såvel som hans mere generelle interesse i lige konkurrencevilkår inden for fodbold generelt.

93. Spørgsmålet er, om Issam Abdelmouine på grundlag af de beviser, der blev fremlagt for Retten, kunne godtgøre, at disse interesser kunne blive berørt af tildelingen af den omtvistede (påståede) støtte.

94. Det afviste Retten. I den appellerede dom forkastede Retten Issam Abdelmouines påstande, idet de enten ikke kunne antages til realitetsbehandling eller var ugrundede med den begrundelse: i) at han ikke havde været i stand til at godtgøre, at de relevante artikler i FC Barcelonas vedtægter gav ham de rettigheder, som han hævdede ville blive berørt af tildelingen af støtten [56], ii) at han ikke kunne godtgøre, at den omstændighed, at hans interesse angiveligt var berørt, skyldtes tildelingen af støtten [57], og iii) at hans forklaringer ikke var tilstrækkelig klare for så vidt angår den måde, som hans angivelige interesser blev berørt på [58].

95. Da Issam Abdelmouine ikke har gjort gældende, at beviserne er blevet fordrejet på disse punkter, kan Domstolen ikke efterprøve denne konklusion.

96. I lyset af ovenstående overvejelser er det uden betydning, om Issam Abdelmouines stilling kan sidestilles med en aktionær i et aktieselskab: Selv hvis han fik medhold i sin kritik af den appellerede dom på dette punkt, kan det ikke føre til, at han får status som en »interesseret part« i procedureforordningens forstand [59].

[53] – Den appellerede doms præmis 50 og 51.

[54] – Hvilket resulterer i, at det tredje og det fjerde appelanbringende formentligt ikke kan antages til realitetsbehandling på grund af manglende opfyldelse af artikel 169, stk. 2, i Domstolens procesreglement, som kræver, at appelskriftet præcist identificerer de anfægtede elementer i den dom, som Issam Abdelmouine ønsker ophævet; jf. bl.a. dom af 4.7.2000, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen (C-352/98 P, EU:C:2000:361, præmis 34).

[55] – Jf. f.eks. den appellerede doms præmis 43.

[56] – Jf. i denne retning den appellerede doms præmis 29-31.

[57] – Jf. i denne retning den appellerede doms præmis 32-34 og 39-46.

[58] – Jf. i denne retning den appellerede doms præmis 35 og 37.

[59] – Jf. i denne retning bl.a. dom af 24.6.1986, AKZO Chemie og AKZO Chemie UK mod Kommissionen (53/85, EU:C:1986:256, præmis 21).

97. Retten begik derfor ikke en fejl ved at konkludere, at Issam Abdelmouine ikke er en »interesseret part« som omhandlet i procedureforordningens artikel 24, stk. 2.

98. Jeg foreslår derfor, at Domstolen forkaster Issam Abdelmouines tredje og fjerde appelanbringende som ugrundede, stadfæster den appellerede dom og erstatter dele af Rettens begrundelse.

V. Forslag til afgørelse

99. På baggrund af det ovenstående foreslår jeg, at Domstolen forkaster det tredje og det fjerde appelanbringende som ugrundede.